

Rugă pentru România

Adrian Păunescu

Tragica mea, condamnată mea țară,
Din nou răstignită și funerară,
În static și jalnic galop antigalop,
Între secetă, foamete și potop.

Tragica mea adorată Românie,
Calea nu ți se mai știe,
Asupra ta își continuă asaltul
Ba unul, ba celălalt, ba altul.

Mutată cu forța, de la lei la roni,
Te-au încălecat pigmei autohtoni,
Care te-au trădat și te crucifică,
Într-o păcăleală aproape mirifică.

Te-au retrogradat urât, cu voia,
După cum i-a mânat paranoia,
Din săracă, te-au făcut mizeră,
În timp ce afacerile lor prosperă.

Vor să te scoată și de pe hartă,
Țara mea tristă, de pe linie moartă,
Văduvă între văduvele sărace,
După fiecare război, după fiecare pace.

Și, acum, când ești într-o criză majoră,
Marinarul mlaștinii mi te devoră.
Țukalarul lui mic și obedient
Îți acoperă florile și viețile cu ciment.

A venit o haită portocalie,
Să ia România și s-o sfâșie,
A furat și-a mințit și trădează,
Ciumă ajunsă în ultima fază.

Prin complot, cinism și bârfă
Vor să te facă o ultimă târfă,
Să te culci cu toți banii de împrumut
Și să uiți cine-ai fost și ce rang ai avut.

Că ai fost regină între popoare
Și te respecta, chiar dacă nu te iubea, fiecare.
Sate se sparg, orașe se-nnămolesc,

Se falsifică specificul românesc.

În spațiul mioritic, oița nu mai trăiește,
Mai sunt niște lupi care urlă câinește
Și, ca de moarte să se mai spele,
Ciobanul a emigrat între stele.

Vâjâie vântul în orbitele goale
Ale viteazului cu durere de șale,
E târziu și în ceasuri și afară
Civilizația, acum, stă să dispară.

Ca într-un deochi, ca într-un blestem
În socialism eram bolnavi de sistem,
Ca o pedeapsă cu pușcărie grea,
Lipsa competiției ne deprima.

Și-acum în capitalism ni se-arată
Toată această recesiune turbată,
Pe roșu am prins toate stopurile
Terorizați, am trecut toate hopurile.

Ce e tot acest coșmar, pentru Dumnezeu?
Parcă ne e și mai rău și mai greu,
Căzută de-o crimă fără câință,
Libertatea e de unică folosință.

Cei mai mulți n-au nici dreptul la pâine,
Aparență de om, tratament pentru câine,
Dreptatea însăși, elementară,
A fost ucisă pe un peron de gară.

Stăm cu chirie la noi acasă,
Birurile se înmulțesc și ne apasă
Și întrebăm tăișul sabiei
Și pe cârmaciul nărod al corabiei.

Cu ce drept în prăpăd să ne lase,
Cine-i stăpânul propriei noastre case?
Cui i s-a retrocedat, cu minciună vinovată,
Ceva ce n-avusese, de fapt, niciodată?

Melancolica mea Românie,
Fă-ne să știm că mai ești vie,
Scutură-ți pigmeii care te călăresc
Și gustă o bucată de măr crețesc.

Fă-ți dreptate, că altfel mori,

Printre atâția vânzători și trădători,
Tu ești o țară între țările astrale,
Însângerată-i gloria istoriei tale.

N-au cum să te mai conducă niște derbedei,
Care, când nu fac pe alții, fac pe ei,
Vezi că din bun-simț se și moare,
România de sine stătătoare și pierzătoare.

Tragică România, aflată sub ape,
Ce aproape e potopul, ce aproape!
Poate că n-avem puterea de a-l recunoaște,
Dar potopul lucrează între berze și broaște

Și țara ni se pustiește de tot,
Când pe guvernanți îi doare în cot
Și coboară și ei, din când în când,
Să-i audă pe oameni plângând.

Și se prefac jenant că regretă,
În sumbrul lor teatru de operetă,
În potop, nici clopotele nu mai bat
Pământul horcăie și s-a înmuiat.

Poate că te vei răzbuna, odată și-odată,
România mințită, furată și violată,
România de noroi, România de icoană,
Caz unic și tragic de văduvă orfană.

Doar atât am putut aici închea,
O rugăciune pentru învierea ta
Și te rog eu, cum te roagă fiecare,
Să ieși din cumplita crucificare.

Și, din inteligență și din instinct,
Glasul tău să se audă distinct,
Ca-n fața lumii, în fața porții,
Să se adune viii și morții!

Și, ca o-ntoarcere la tine în destin,
Ridică-te, țară!
Ajută-ne, Doamne!
Amin!